

Op de vlucht

Weg hier! Dat is het enige waar Manu aan kan denken. Hij springt overeind en stormt door het gangpad van de trein. Zijn tas bonkt tegen de stoelen.

‘ROTTERDAM!’ klinkt uit de luidsprekers. Dit is zijn halte! Toch? Het was zeker weten iets met ‘dam’. Achter zich hoort hij voetstappen. Geen tijd om op zijn briefje te kijken. Hij moet uit deze trein, nu meteen.

‘Hé!’ roept iemand. Manu kijkt om. Een man met zwarte kringen onder zijn ogen rent achter hem aan. Door zijn ene wenkbrauw loopt een litteken in de vorm van een halve maan.

Wie is dat? Wat wil die man toch van hem? Manu rent nog harder.

Piepende remmen. De trein komt tot stilstand.

Manu stuift naar de deuren. Ga open, ga open! denkt hij.

Een hand grijpt zijn schouder vast, maar dan gaan de deuren eindelijk open. Manu rukt zich los en springt...

I. Rennen!

Manu stormt de trappen van het perron af en rent door het station. Waar moet hij naartoe? Vlugge voetstappen klinken achter hem – geen tijd om na te denken! Hij rent door een hal met hoge plafonds, hoger dan de hoogste bomen, en glazen muren. In de stationshal zou tante Amani op hem wachten, maar hij ziet haar nergens. In paniek kijkt hij om zich heen. Daar komt die man aan! Manu stuift weg. Slommend om andere mensen heen rent hij naar de uitgang.

Dan staat hij buiten. Even weet hij niet waar hij moet kijken. Een mierenhoop aan mensen krioelt over het plein. Hij ziet een luid rinkelende minitrein, en gekke, grijze vogels. Een man speelt een vrolijk deuntje door te draaien aan een groot muziekinstrument, terwijl hij met zijn andere hand een ijzeren bakje schudt. In de verte ziet Manu hoge, vierkante gebouwen.

Dus dit is de stad waar zijn tante woont. Dagenlang is hij onderweg geweest, helemaal alleen, met de ene trein na de andere. Alles ging goed, tot hij doorkreeg dat die vreemde man hem in de gaten hield...

Manu hijgt. Zijn hart bonst. Hij kijkt alle kanten op, maar de man uit de trein is nergens meer te bekennen. En hij is niet van plan om hier te wachten tot hij weer opduikt. Hij moet zijn tante vinden, bij haar is hij veilig. Met een grote boog loopt hij terug naar de stationshal en drukt zijn neus tegen het glas. Daar is niemand te zien die ook maar op tante Amani lijkt. Zou hij terug naar binnen gaan? Nee, dan kan hij de man uit de trein weer tegenkomen. Wat zou

tante Amani doen als ze Manu niet ziet op het station? Dan gaat ze vast naar huis. Daarom moet hij zo snel mogelijk het huis van zijn tante vinden. Dan komt alles goed.

‘Kijk uit!’ Iemand botst tegen hem aan en als hij zich omdraait, ziet hij een vrouw met witte haren. De vrouw loopt verder, op zwarte schoenen met hoge hakken. Klik klak, hoort hij bij elke stap. Hij rent achter haar aan. Misschien kent ze tante Amani wel, of weet ze waar hij het huis van zijn tante kan vinden. Als ze even stil zou staan, zou hij het haar kunnen vragen. Hij voelt in zijn broekzak. Niets! Het briefje met het adres van tante Amani is weg. Zijn vingers raken zijn bovenbeen: er zit een gat in zijn zak! In paniek voelt hij in zijn andere zak. Ook leeg. Geeft niks, hij kent het adres uit zijn hoofd. Duindoornplein, probeert hij zachtjes uit te spreken. ‘Doendwonpleen.’ Geen idee of dat echt zo hoort te klinken.

De vrouw draait zich om en zegt iets. Hij heeft geen idee wat ze zegt.

‘Doendwonpleen?’ herhaalt hij dus maar. De vrouw haalt haar schouders op. Ze klikklakt weg.

Manu kijkt om zich heen. Een koude waterdruppel valt op zijn neus. Een tweede druppel raakt zijn schouder. En nog een, in zijn haar. Hij lacht en draait in het rond. Vangt regendruppels op met zijn hele lijf. Kleine bultjes verschijnen op zijn blote armen. Kippenvel. Wat is het hier koud!

De mensen op het plein beginnen te rennen.

Manu ziet een vrouw die ongeveer even oud is als tante Amani. Ze heeft zwart haar, en draagt een donkergroene sjaal over haar nog donkerdere jurk. Ze heeft donkere ogen, net als zijn tante. Kent u Amani, wil hij vragen, maar hij durft niet. De vrouw trekt een sjaal over haar hoofd tegen de regen en loopt het plein over, linksaf een straat in. Manu sluipt achter haar aan en kijkt nog één keer achterom. De man uit de trein! Hij heeft zijn ogen tot spleetjes geknepen en kijkt Manu’s kant op.

Manu slaat de hoek om en gaat sneller lopen. Hij loopt nu bijna naast de vrouw. Ze kijkt niet op, maar trekt de sjaal strakker om haar hoofd. De afgelopen maanden heeft hij Nederlandse woordjes geoefend die tante Amani in haar brieven had geschreven. Maar nu hij hier is, is hij alles vergeten. 'Amani?' vraagt hij zachtjes. 'Doendwonpleen?'

De vrouw schudt haar hoofd, bijna onzichtbaar, en blijft voor zich uit kijken. 'Amani?' vraagt hij nog een keer. Haar ogen flitsen even naar de zijne. Ze mompelt iets dat Manu niet verstaat, en gaat nóg sneller lopen. Ze rent nu bijna.

Manu slikt. Hij durft het niet nog een keer te vragen. Hij loopt nog steeds achter haar aan. De vrouw kijkt om, blijft staan. Ze haalt een muntje uit haar jaszak. Dat gooit ze hem toe. Het klettert tussen zijn voeten op de grond en rolt tegen zijn schoen. Verbaasd pakt hij het muntje van de natte grond. De vrouw steekt vlug schuin de weg over.

Manu staart naar het muntje. Wat was dit nou? Niet te geloven! Die vrouw geeft hem zomaar geld! Hij stopt het muntje in zijn broekzak. O nee, de andere, want hier zit een gat in. Ze zou toch niet denken dat hij een bedelaar is? Of zijn de mensen hier zo rijk dat ze zomaar geld geven? Daar kan hij wel aan wennen! Misschien kan hij met dit muntje iets lekkers kopen. Fruit, snoep of chocolade?

Hij kijkt op. Daar! De man met de vreemde ogen! En hij komt snel dichterbij. Zijn blik doet Manu denken aan een roofdier, dat je aanstaart vanuit een donkere grot. Wat moet die man toch van hem? Hij voelt in zijn hele lijf: vlucht! Hij stuift een straatje in. Dan holt hij over een pleintje, achter een huis langs, klimt over een hek, en rent door een donkere steeg. De ketting om zijn hals slingert heen en weer. Achter hem klinken snelle voetstappen. Manu rent zo hard als hij kan, maar de man houdt hem makkelijk bij.

Ineens grijpt iemand zijn hand vast. 'Hierheen!' sist een stem.

2. Dwaars door de stad

Manu struikelt en stoot zijn hoofd. Iemand trekt hem omhoog, onder een bankje dat tegen een huis staat. Snel trekt hij zijn voeten in.

Net op tijd! Het duurt niet lang of de stoffige schoenen van zijn achtervolger rennen hem rakelings voorbij.

Manu lacht opgelucht, maar dan voelt hij een hand tegen zijn mond.

Hij kijkt om. Een meisje ligt naast hem onder het bankje. Rode krullen dansen om haar hoofd. Ze drukt haar vinger tegen haar lippen en wijst opzij.

Even later stampen de schoenen van de man nog een keer langs, de andere kant op dit keer. Oef! Dat meisje heeft hem gered!

Voor hij haar kan bedanken kruipt ze alweer onder het bankje vandaan en rent weg. 'Wacht!' roept Manu, maar ze verstaat hem natuurlijk niet.

'Whamottjehie?' Geschrokken kijkt Manu op. Een man in een donkerblauw pak trekt aan zijn broekspijp. Snel kruipt Manu onder het bankje vandaan. De man schreeuwt. Bij ieder woord dat hij zegt komen er witte wolkjes uit zijn mond.

Manu haalt zijn schouders op. Ik zoek mijn tante, zou hij het liefst willen zeggen, maar hij weet niet hoe. Hij kijkt de man aan. De pet, het donkerblauwe uniform met de gouden knopen, misschien is de man wel van de politie! Dan weet hij vast waar het Duindoornplein is! 'Doendwoneplein!' roept Manu.

De man aarzelt. Zijn hand beweegt naar zijn linkerkzij,

waar Manu handboeien ziet hangen. Dan gaat de hand naar voren om een wapperbeweging te maken. Hij bedoelt vast dat het plein die kant op is!

‘Dankuwel!’ Manu grijpt zijn tas en dan loopt hij vlug in de richting die de wapperhand aangaf.

Hij kijkt om zich heen. Tante Amani woont in een prachtig, wit huis, vertelde zijn moeder altijd. Met een groen hek en wel vijf slaapkamers. En ze gaat vaak winkelen. Op mama’s tafeltje in de gang stond een foto van zijn tante voor een gebouw, zo groot als wel tien huizen op elkaar gestapeld. Dat gebouw had deuren met gouden knoppen en glazen ramen, waarachter spulletjes waren uitgestald die Manu niet herkende. Volgens zijn moeder was het een winkel. Een heel grote winkel. Hij heeft uren gestaard naar die foto. Een warenhuis. Het leek in niets op de winkels in zijn dorp, waar fruit, groente en kruiden in houten kratten lagen. En al helemaal niet op de kleine, donkere bakkerij van Manu’s familie. De foto was per post gekomen, samen met een lange brief. De ogen van Manu’s moeder waren nat geworden toen ze de brief las. Niet lang daarna was ze met het plan gekomen dat Manu naar tante Amani zou gaan, naar Nederland, waar het veilig was.

Manu voelt in zijn tas. Er zit nog één stuk brood in, dat inmiddels droog en taai is geworden. Met zijn kiezen scheurt Manu er grote stukken af, terwijl hij loopt tot zijn voeten pijn doen. Wat een enorme stad! Hij slaat soms links af, soms rechts, en ziet ontelbaar veel huizen, maar geen ervan is wit met een groen hekje. Telkens kijkt hij om zich heen. Die man is nergens te bekennen. Het meisje met de rode krullen ziet hij ook niet meer.

De huizen worden steeds hoekiger, hoger. Een ervan heeft een winkel beneden. Hij kijkt door het raam naar binnen en ziet jurken. Ernaast zit een schoenenwinkel. Even verderop ziet hij een winkel waar kratten met groente en fruit buiten staan.

Precies zoals de groentewinkel van Mous, thuis in zijn dorp! Hij holt ernaartoe. Sommige dingen kent hij. Bonen, uien, wortels, maar het meeste kan hij niet thuisbrengen. Grote, knobbelige witte ballen met een krans van groene blaadjes. Dikke, ronde knollen met wat groen. Een bak vol kleine, groene balletjes die uit een heleboel losse blaadjes lijken te bestaan.

Zijn maag knort alweer. Pfoe, zelfs een wortel zou er nu best ingaan! Hij voelt in zijn zak. Leeg. O ja. Het zweet breekt hem uit. Het briefje met het adres van tante Amani is weg, maar blijkbaar is hij ook zijn portemonneetje met geld verloren. Waarom denkt hij daar nu pas aan? Zijn moeder heeft nog zo gezegd dat hij er goed op moest passen...

Paniek golft door hem heen. Heeft hij de ketting nog wel? Hij voelt onder zijn T-shirt. Gelukkig, die hangt nog om zijn nek.

Dan denkt hij aan de munt in zijn andere zak. Wat zou hij hiermee kunnen kopen? Vast niet veel. Had hij het geld in zijn portemonnee nog maar. Dat was genoeg om zich een paar dagen te kunnen redden. Hij kijkt naar binnen. Daar staan wel vier klanten. De eigenaar heeft zijn handen vol. Manu kijkt naar een mand vol appels en het water loopt hem in de mond.

Dan voelt hij een duw tegen zijn rug. Iemand is tegen hem opgebotst. 'Hé, kijk eens uit,' zou hij willen roepen, maar dan ziet hij wie het is. Het meisje met de rode krullen. Ze kijkt hem grijnzend aan. 'Osorrie!' mompelt ze, terwijl ze achterstevoren doorloopt. Het meisje stuift de winkel in, grist een appel uit een van de manden, en is binnen een halve seconde weer buiten.

Hij staart haar met open mond aan.

Ze gooit de appel in de lucht, vangt hem weer op en knipoogt naar Manu terwijl ze rent. Dan is ze verdwenen. In het niets opgelost tussen de winkelende mensen. Dit meisje pakte gewoon een appel en de verkoper had niets door. Zou

Manu dat ook kunnen doen? Dan betaalt hij later wel! Zijn hand gaat naar de mand, maar dan hoort hij de stem van zijn moeder in zijn hoofd. 'Gedraag je, daar in het land van tante Amani!' Het is alsof ze achter hem staat, met haar handen in haar zij en haar ogen vol vuur.

Hij trekt zijn hand terug en loopt door. Het begint weer te regenen. Manu kijkt naar de lucht en spert zijn mond wijd open. Koude druppels vallen op zijn tong. Met zijn hoofd naar de hemel en zijn mond opengesperd loopt Manu verder. Ondertussen loopt het water in zijn ogen en in zijn sokken. Hij rilt en kijkt weer voor zich.

De winkeltjes zijn verdwenen. Hij is op een groot plein beland en hij staat recht voor een enorm gebouw, met grote ramen en deuren met gouden knoppen. Pauwenhof, staat er met grote krullende letters op de gevel geschreven. Wat zou dat betekenen? Zijn knieën beginnen te trillen en de haartjes op zijn arm gaan rechtovereind staan. Hij weet precies waar hij is: dit is het warenhuis van de foto! Hier was zijn tante!

Het voelt alsof hij een schat heeft gevonden! De winkel is nog mooier en groter dan op de foto. Hij denkt na. Het huis van zijn tante is hier vast vlakbij. Alleen... zijn schoenen zijn doorweekt en zijn voeten doen pijn. Hoe zou het er daarbinnen uitzien? Hij drukt zijn neus tegen de ruit. Daarachter staan tafels en schalen met allerlei lekkere dingen. Misschien kan hij daarbinnen wel iets te eten kopen met zijn munt! En misschien ook iets te drinken.

De deur is zwaar, maar draait soepel open zodra hij ertegenaan duwt. Een man achter hem mompelt iets, en een vrouw die net de winkel uit loopt, kijkt hem boos aan. Wat is het hier druk! Op de vloer ligt bloedrode vloerbedekking, die het geluid van zijn voetstappen dempt. De mensenmassa voert hem mee, naar de grootste markt die hij ooit heeft gezien. Het is een heel gekke markt, zonder kraampjes.

Mensen staan achter glimmende houten tafels met gouden randjes en ze lijken kleine flesjes en potjes en doosjes te

verkopen. Het ruikt heel sterk, zoetig, naar niets dat hij kent.

Manu zet nog een paar passen naar voren. Dan wankelt hij even. De markt heeft een dak, en in het midden zit een gigantisch, koepelvormig raam, met gekleurd glas. Het is zo hoog, Manu wordt er duizelig van. Het is het mooiste wat hij ooit heeft gezien. Hoe kunnen mensen dit ooit hebben gebouwd? Zijn blik gaat naar beneden, waar het rode met groene glas kleine, vlamme tekeningen maakt op de krullende balustrades van de verdiepingen. Hij ziet mensen met hoeden en tassen, met krullen in hun haar en rode bloesjes. Dan ziet hij iets dat hij nog nooit heeft gezien. Hij wrijft in zijn ogen. Niet te geloven! In het midden van de ruimte staat een enorme piramide van levensgroot snoep. Daarnaast ziet hij mensen omhoogzweven. Dat kan niet kloppen!

Als hij dichterbij komt, ziet hij dat het een trap is. Een magische trap. Beneden stappen mensen op een trede, en daarna zweven ze langzaam omhoog, zonder hun voeten te bewegen. Een vrouw met een bruine, wollen jas en een geblokte sjaal pakt de leuning en stapt op de onderste trede. Daar blijft ze staan, terwijl de trap haar omhoog tilt. Ook de leuning lijkt mee te bewegen. Onder haar verschijnen uit het niets steeds nieuwe treden. Hoe kan dit? Steeds stappen er mensen op, en steeds gaan ze omhoog. Dit moet hij ook uitproberen!

Zijn been trilt een beetje als hij zijn ene voet op een trede zet. De trede beweegt omhoog en vlug trekt hij zijn voet terug.

‘Kompernogwaffan?’ Een vrouw achter hem kijkt hem aan. Heet dat ding zo? Het klinkt niet zo vriendelijk.

De volgende trede verschijnt. Hij klemt zijn kiezen op elkaar en neemt de stap. Het fladdert in zijn buik als hij omhoog wordt getild terwijl hij de zwarte leuning stevig vasthoudt. Kompernogwaffan, denkt hij.

Links ziet hij de mensenmassa tussen de kraampjes.

Rechts ziet hij nu een tweede tovertrap, die precies de andere kant op gaat, naar beneden in plaats van naar boven.

Ineens verdwijnen de treden onder zijn voeten in de vloer. Help! Wankelend neemt hij een grote stap naar voren – net op tijd om niet te vallen.

Hierboven ziet hij geen potjes en flesjes, maar kleding. Ook hier is het heel druk. Hij schuifelt tussen de rekken door, achter een dame aan die zo nu en dan een jurk omhooghoudt en op het kaartje kijkt.

Kleren, overal waar hij kijkt. Aan de wanden, op tafels, aan rekken. Manu zet een stap achteruit en botst tegen iemand aan. Hij draait zich om en schrikt. De man tegen wie Manu is aangebotst, heeft geen gezicht...

3. Een magische plek

Manu schreeuwt en springt achteruit. Dan dringt het tot hem door. Dit is geen mens. Het is een pop. Een rare, levensgrote pop, met kleren aan en een pruik op zijn hoofd. Waarom zou je zo'n grote pop neerzetten? Daar kan toch geen kind mee spelen? Het witte, lege gezicht geeft hem de kriebels.

Hij loopt erbij vandaan en ziet dat er, verspreid over deze verdieping, nog meer van die vreemde poppen staan. Ze dragen allemaal andere kleren en sommigen hebben een hoed op. Een leger van witte soldaten zonder gezicht. Weg hier! Hij loopt naar de trap die naar beneden gaat. Kompernogwaffan, denkt hij, en dan stapt hij op de bewegende treden.

Voor hij het weet, heeft hij weer vaste grond onder zijn voeten. Manu haalt opgelucht adem. Dan wrijft hij in zijn ogen. Misschien kan hij een plekje vinden om heel even rustig te zitten. Hij loopt langs de snoeppiramide en haalt zijn hand langs een levensgrote lolly. Nep, denkt hij. Het voelt glad, als plastic of glas.

Zijn neus pikt plotseling een bekende geur op en het lijkt alsof zijn moeder elk moment achter een rek vandaan kan komen. Het is de geur van thuis, de geur van brood en chocolade. Zijn buik begint te schreeuwen om een versgebakken broodje en hij volgt zijn neus, naar achteren, voorbij de tovertrappen.

Het is net alsof hij de bakkerij van zijn ouders is binnengestapt. Maar dan een onvoorstelbaar grote droomver-

sie ervan. Links ziet hij een muur vol broden. Ze hebben verschillende kleuren, bruin en wit, maar allemaal precies dezelfde vorm. Hoekig en langwerpig, en ze liggen kaarsrecht naast elkaar. In een glazen kast ervoor liggen baksteen-vormige broodjes, wit en bruin, en zijn dat nou taarten? Grote, ronde schijven met fruit erop dat hij nog nooit heeft gezien. Hij zou van alles een klein hapje willen proeven. Een vrouw met een hoge, witte muts, die bij de broodjes en de taarten staat, kijkt Manu strak aan.

Snel draait hij zich om. Aan de andere kant ziet hij weer zo'n muur, maar die ziet er heel anders uit. Zijn mond valt open. Gigantische lolly's, maar dan allemaal écht, staan in een grote vaas. Daaromheen staan doorzichtige bakken. Wat zit erin? Manu komt dichterbij. Perfect ronde ballen, zo groot als knikkers, in alle kleuren van de regenboog. Ze ruiken verrukkelijk zoet. Zijn het snoepjes? Hij steekt zijn hand uit. Maar dan voelt hij de ogen van de vrouw met de witte muts in zijn rug prikken, en vlug laat hij zijn hand weer zakken.

Manu loopt verder. In het midden van de snoepafdeling staat een grote, ronde toonbank met glazen vitrines. Daarin ziet hij bonbons. Wit, bruin, met streepjes en met nootjes. Zelfs bonbons met een rood glimmend papiertje eromheen. Ook boven op de vitrines staan goudkleurige doosjes met bonbons. Een steek in zijn buik. Zijn moeder maakte de allerbeste bonbons van zijn hele land. Soms mocht hij proeven. Als er een lading mislukt was, of als ze een nieuw recept wilde uitproberen. Hij probeert de honger in zijn buik te negeren. Deze bonbons zijn niet voor hem, dat beseft hij goed.

En toch, wanneer de man achter de toonbank even niet kijkt, vliegt zijn hand naar de stapel met gouden doosjes. Hij pakt er een vast en stopt het in zijn broekzak. Heeft iemand het gezien? Manu kijkt om zich heen. Niemand kijkt zijn kant op. Heeft hij nou net iets gepikt? Dat heeft

hij nog nooit gedaan. Hij deed het ook niet expres, het ging vanzelf.

Achter in de winkel schuift een rood gordijn open. Een man met een chocoladekleurige huid, een grote baard en een wit pak komt tevoorschijn. Hij draagt een kleine kartonnen doos. De man trekt het gordijn achter zich weer dicht en loopt recht op Manu af. Heeft hij gezien wat Manu heeft gedaan? Hij duikt weg achter een muur van snoep. Gelukkig, de man heeft hem niet gezien. Die loopt de cirkel met vitrines in, opent de doos en begint er bonbons uit te halen, die hij netjes op een leeg plekje in een van de vitrines legt. Gestapeld, om en om. Precies zoals Manu's moeder ook altijd deed in de bakkerij.

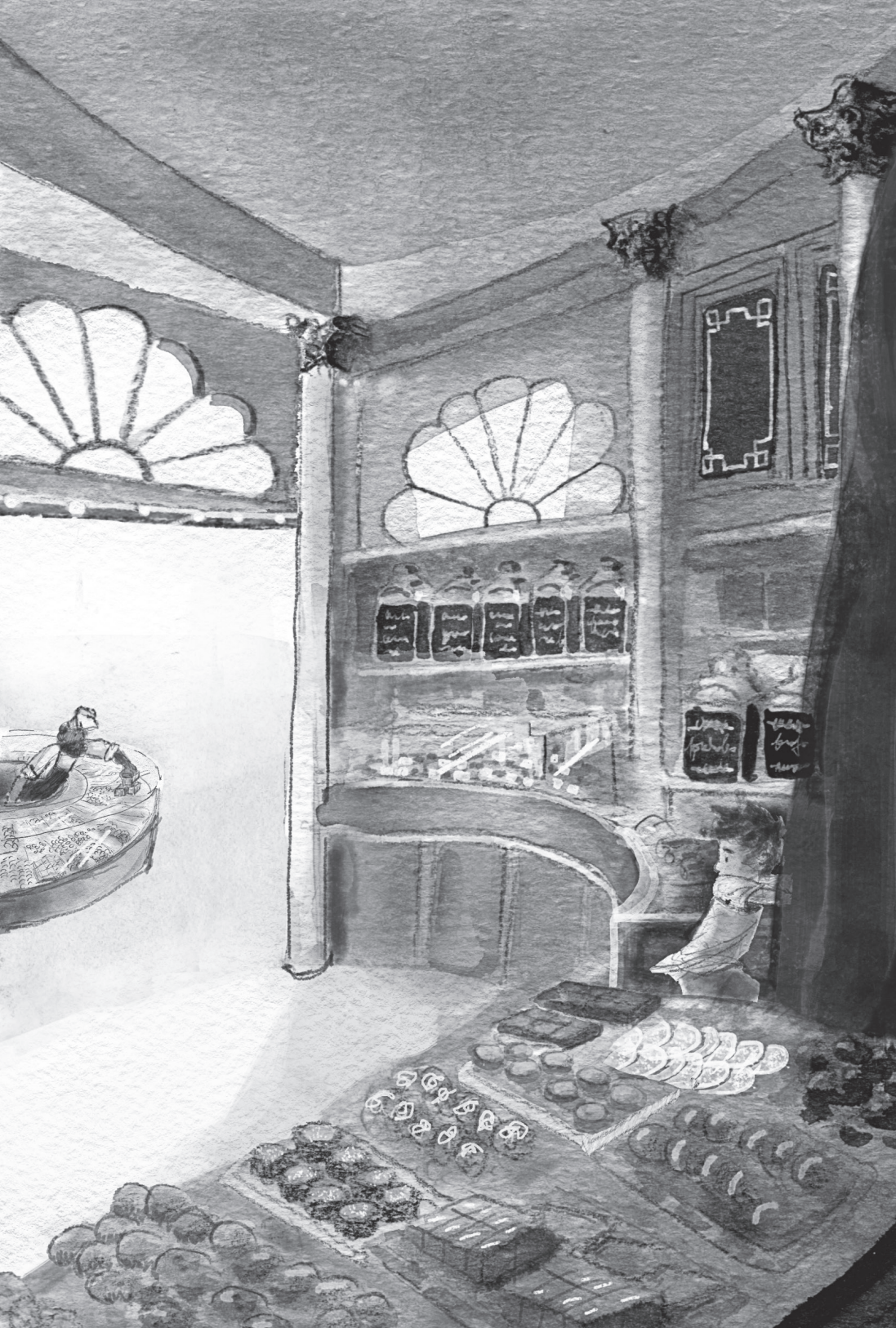
Wat zou er achter dat rode gordijn zijn? Manu sluipt in een boog om de bonbonafdeling heen, naar het gordijn. Als hij er bijna is, kijkt hij om. De bonbonman stapelt nog steeds zijn bonbontorentje. De bakker op de broodafdeling staat met een klant te praten. De andere klanten letten niet op hem. Manu drukt zich plat tegen de muur. Dan doet hij een paar passen opzij en glijdt zó tussen de muur en het gordijn door, zonder het open te hoeven schuiven.

Het is niet wat hij had verwacht. Na al die luxe staat hij opeens in een rommelige, donkere ruimte. Overal staan dozen, en het ruikt er muf.

Manu geeuwt. Het is hier wel heerlijk rustig. Misschien is er een plekje waar hij een paar minuten kan zitten? Of heel even kan liggen? Hij loopt tussen de opgestapelde dozen door, tot hij niet meer verder kan door een nog veel hogere muur van dozen. Hij schuift een grote doos opzij en maakt een holletje. Als hij zijn benen optrekt, past hij er precies in. Zijn hoofd legt hij op zijn rugzak.

Au! Iets hards prikt in zijn zij. Wat is dat? O ja! Hij heeft nog iets in zijn zak. Voorzichtig maakt hij het doosje open. Tien bonbons liggen in twee rijen naast elkaar, gescheiden door wit karton. Manu duwt zijn neus in het doosje en

snuift de geur op. Mmm! Het water loopt hem in de mond. Hij zou ze alle tien wel op kunnen! Maar iets eten wat niet van jou is, is verkeerd. En dus vouwt hij het doosje weer netjes dicht en schuift het lintje eromheen. Straks legt hij het doosje weer terug op zijn plek. Beloofd!

Als hij zich opkrult tot een balletje, wordt het gegrom in zijn buik minder. Hij wrijft hard in zijn ogen en daarna doen ze pijn. Alsof er zandkorrels in zitten. Misschien moet hij ze dichtdoen. Heel even. Dat is niet erg. Hij valt heus niet in slaap.

Manu schrikt wakker. Even weet hij niet waar hij is. Langzaam druppelt de werkelijkheid zijn hoofd weer in. Hij is nog in de winkel.

Dan klinkt er een gil in de verte. Hij schiet overeind. Wat was dat? Het gegil klinkt nog een keer. Zijn hart bonst. Op zijn tenen sluipt hij langs de dozen, in de richting van het geluid. Hij schuift het rode gordijn een stukje opzij en gluurt door de kier.

Hij slikt. Iedereen is weg! De winkel is stil en bijna alle lampen zijn uit. Alleen bij het raam branden een paar lampjes. Is het nacht? Heeft hij zo lang geslapen? Manu glipt langs het gordijn. Hoewel het te donker is om het precies te kunnen zien, lijkt er niemand meer te zijn. Hij is helemaal alleen in deze oneindig grote winkel. Meteen begint zijn maag weer te knorren. Maar dan hoort hij weer zo'n kippenvel-gevende gil. Alsof er iemand in nood is.

Rek voor rek sluipt hij door de winkel, voorbij het snoep, de chocolade en al die andere onbekende lekkere dingen, voorbij de tafels met flesjes vol mysterieuze vloeistoffen. De lampjes uit de etalage weerspiegelen in de glimmende doppen.

‘Hallo?’

Manu blijft stokstijf staan. Wie zei dat? Hij kijkt om zich heen.